

Birinci Bölüm

Su kaydıracağının tepesine giden yolu yarılamişken yalpalamaya başlıyorum.

“Baksana Josh!” diyor Willow. “Annemle babam orada.”

Tırabzanı bırakmamayı yeğlesem de annemle babama çabucak el sallamayı başarıyorum.

“Anne, baba! Merhaba!” diye haykırıyor Willow. “Bana baksanıza. Dünyanın zirvesine tırmandım!”

Buradan bakınca ikisi de minicik görünüyor. Sanırım bakmamak daha iyi.

“Dans etmeyi kes, Willow. Merdiven çok kaygan.”

Willow elimi yakalayıp beni bir üst basamağa çekiyor. “Çok havalı değil mi Josh?”

“Evet... Gerçekten havalı,” diyorum büyük havuzdaki şişme ahtapotta başka altıncı sınıf var mı diye etrafa göz gezdirirken. “Ama buradan kaymak istediğine emin misin?”

Willow o devasa oyuncak bebek evlerindeki mangal partisi davetini reddetmişim gibi bakıyor. “Tabii ki istiyorum. Sen istemiyor musun yoksa?”

“Yok canım, ben de istiyorum,” derken ellerimin titremesini engellemeye çalışıyorum. “Gerçekten hazır olup olmadığını anlamak istedim sadece. İlk önce yavaş kaydırdıktan bir kez daha kaysak daha iyi olur belki.”

“Yedi yaşındayım ben,” diyor Willow gururla. “Hadi ama Joshy. Kayalım artık!”

Geçen yıl olsa muhtemelen soyunma odalarına kadar bile gelemezdim, bu yüzden en tepedeki platforma çıkarken halimden oldukça memnunum.

“Önce kim kayacak?” diye soruyor Cankurtaran.

Eğlence merkezinde iki kaydırak var: Üstü tamamen açık olan sarı kaydırakta birkaç kez aheste aheste dönüp suya dalıyorsunuz. Diğer yandaysa daha önce hiç kaymadığım, koyu renk, dolambaçlı bir tünel uzanıyor. Okuldaki herkes “kara delik” der bu kaydırağa.

“İlk ben kayacağım,” diyorum. Sonu görünmeyen tünele bakarken tüm vücudum karıncalanıyor.

“Kollarını yanda tut ve yeşil ışığı görene kadar hamle etme.”

Kara deliğe yaklaşıyorum. Bunu yapmayı gerçekten ama gerçekten istiyorum. Fakat bir yanım-

“Josh, *Josh*,” diyor Willow. “Yeşil ışık yandı. Sıra sende.”

Cankurtaran saçıyla oynamaya başlıyor. “Pekâlâ, hazır olduğunda.”

“Belki de ilk sen kaymalısın Willow.”

Kız kardeşim gülümseyip başını hayır dercesine sallıyor. “Hadi ama Josh. Havuzda görüşürüz.”

En kötü ne olabilir ki? Geçen yıl olsa başımdan en az altı felaket geçirdi. (Merdivenlerden inerken kusardım ya da tüm beşinci sınıflar aşağıda beni beklerken şortum çıkardı.)

Ama artık öyle değilim. Yani, çoğu zaman.

“Yapabilirsin,” diye fısıldıyor Willow. “Sana inanıyorum.”

“Her şey yolunda mı?” diye sesleniyor cankurtaran. “Kaymak istemiyorsan sıradakine müsaade etsen iyi olur.”

“Sorun yok,” diyorum ve yüzme havuzları icat edildiğinden beri sunulabilecek en kötü bahaneyi sunuyorum: “Gözüme su kaçtı da.”

“Acele etsen iyi olur,” diyor cankurtaran. “Havuz altı saat içinde kapanacak.”

Metal direği tutup kendimi tünelin ağzına itiyorum. Başta kıpırdamadan dursam da geriye eğilir eğilmez popom öne fırlıyor ve kendimi durduramıyorum.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!”

Hiç beklemediğiniz bir anda kıvrılıp dönen ve sizi çamaşır makinesinde debelenen bir tişört gibi oradan oraya çarpan bir tünelde savruluyorum. Soğuk, karanlık, ıslak ve... ürkütücü.

Ve...

Ve...

BUNA BAYILIYORUM!

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!”

Tamamen kontrolden çıkmış olmak umurumda bile değil. Muhteşem bir şey bu. Pekâlâ, tünelin sonundaki ışığı gö-

rünce *azıcık* rahatlıyorum rahatlamasına ama bir yanım bu
..... sonsuza dek sürmesini istiyor.

Göz açıp kapayana dek aşağıdaki küçük havuzun içinde buluyorum kendimi; önce ayaklarım giriyor ve su bir akıntı halinde burnuma doluyor.

“İnanılmaz görünüyordu!” diyor babam. “Ben de mi denesem acaba?”

Annem o alışıldık “anlam dolu” bakışlarını babama çeviriyor.

“Bunun için zamanımızın olduğunu sanmıyorum, Al. Şu şeyi yapmamız gerekiyor ya, öyle değil mi?”

“Ah evet, tabii,” diyor babam, çiçek desenli şortuyla ona bakan adama kafasını sallarken. “Unutmuşum onu.”

“Neyi unutmuşsun?” diye soruyorum.

Ne var ki cevabı öğrenemiyorum, çünkü Wonder Woman kostümüyle Willow saniyeler sonra tünelden adeta yıldırım gibi çıkıyor. “Gördünüz mü beni? Gördünüz değil mi? Gördünüz mü beni? Gördünüz mü?”

“Evet tatlım, hepimiz seni gördük,” diyor annem, kolunu Wonder Woman’a dolarken. “Eğlenceli miydi?”

“Acayip iyi harika mükemmeldi,” diyor Willow. “Değil mi, Joshy?”

“İıı... evet,” diyorum, yukarıda yaşadığım panik anını annemlere anlatmayacağını ümit ederek. “Evet, aslına bakarsan... epey havalıydı.”

Willow hiçbir zaman ispiyoncu tiplerden olmamıştır zaten. Ronaldo’nun frikikini taklit etmeye çalışırken babamın üzerinde “Dünyanın En İyi Aktörü” yazan kupasını yanlışlıkla kırdığımı

hiçbir zaman anlatmadı örneğin. Hatta arkadaşlarımla bir kâse dolusu jöle ve fırınlanmış fasulyelerle yaptığımız deneyden sonra mikrodalga fırını temizlemeye yardım bile etmişti.

“Hadi bir daha kayalım,” diyor kardeşim. “Hadi Joshy. Yukarıya kadar yarışalım.”

“Bekleyin çocuklar,” diyor annem, babama bir kez daha anlamlı anlamlı bakarken. “Üzgünüm ama eve gitmemiz gerekiyor.”

“Niçin?”

“İşle ilgili bir şey...” diyor annem. “Eve dönünce anlatırız.”

“Neden şimdi anlatamıyorsunuz?” diye soruyorum.

Fakat annem cevap veremeden çiçek desenli şortuyla bir süredir düşünceli düşünceli babama bakan adamın suratına bilmiş bir gülümseme yayılıyor. “Bekle bir dakika. Sen düşündüğüm kişi misin yoksa?”

Babam tevazuyla gülümsüyor. Annemse şişme ahtapotu olası sağlık ve güvenlik sorunlarına karşı kontrol ediyor.

“Seni daha önce bir yerde gördüğümden *emindim*,” diyor adam. “Sensin, değil mi? Sen-”

“Zannetmiyorum,” diyor annem; babamın elini tutup onu kabinlere doğru çekiştiriyor. “Siması herkese tanıdık gelir onun.”

***

Annemle babamın giysi dolaplarının orada fısıldaştıklarını duyunca örümcek hislerim çoktan titreşmeye başlamıştı. Arabaya bindikten sonra ise şu ana kadar içimde bir miktar şüphe uyandıran pazar günü baştan aşağı bir Netflix bilimkurgu filmine dönüşüyor.

Willow en tatlı sesiyle, “Babaaaaa?” diyor.

“Evet Willow?”

“Bu akşam yemeği dışarıdan sipariş edebilir miyiz? Lütfen?”

Babamın emniyet kemeri omzunun üzerinden geriye fırlıyor.

“Sanmıyorum-”

“İyi fikir,” diyor annem. “Sebzeli erişteyi yarın yeriz. Benim de canım pizza çekiyordu. Sen ne istersin Josh?”

Eğlence merkezinin çatısında uzay gemisi var mı diye bakarken “Harika,” diyorum. “Sarımsaklı ekmek de söyleyebilir miyiz?”

“Bir de baharatlı patates kızartması!” diye ekliyor Willow.

“Söyleyebiliriz tabii,” diyor annem. “Tatlı olarak kurabiye hamuruna ne dersiniz peki?”

Son söylediğine babam bile şaşırıyor.

Çünkü bugün pazar. Ve Patterson ailesinin uzun mu uzun, ihtişamlı mı ihtişamlı tarihinde hiçbir pazar dışarıdan yemek sipariş edilmemiştir.

Artık bir şeylerin yanlış gittiğini kesinlikle *biliyorum*.

İkinci Bölüm

Üçüncü tabak kurabiye hamurunu da yedikten sonra midem bulanmaya başlıyor. Öte yandan, babamın marşmelov ve çikolata parçacıklı meşhur sıcak çikolatasını içemeyecek kadar kötü değilim tabii. Dünya üzerinde başka hiçbir şey, sıcacık çikolatanın üzerinde binlerce noktacık oluşturduğu, tüm sıvıyı sünger misali emen o pembe marşmelov kadar huzurlu hissetmemi sağlayamaz.

Annem genzini temizliyor. “Artık söylesek iyi olur bence, Al.”

Babam başını onaylarcasına sallıyor. “Bence de.”

“Neyi söyleceksiniz?”

Geçen yıl olsa aklıma en az altı felaket senaryosu gelirdi. Bu yılsa tek düşünebildiğim “evi daha fazla şu kendin-yap eşyalarla doldurmayacaksınız, değil mi?” oluyor.

“Kötü bir şey değil, Josh,” deyip gülümsüyor babam. “Değil mi, Amy?”

“Tabii tabii, kötü hiçbir şey yok,” diye onaylıyor annem. “Aksine, gayet güzel bir haber.”

Masaya çıkmasına izin verilseydi Willow şu an masanın üzerinde hoplayıp zıplayarak şarkı söylüyor olurdu. “Ben ne olduğunu biliyorum. Ne olduğunu biliyorum.”

Annem kahvesinden büyük bir yudum alıyor. “Bildğini sanmıyorum tatlım. Ben de daha cuma öğrendim.”

“Bir bebeğiniz olacak, değil mi anne? Josh’la benim de bir kız ya da erkek kardeşimiz olacak -hatta ikisi de belki!”

“Hayır Willow, tekrar çocuk sahibi olmayı düşünmüyoruz -en azından şimdilik.”

Umarım kulağa bencilce gelmiyordur ama biraz rahatlıyorum. “Ne o zaman?”

“Pekâlâ, şöyle ki çocuklar,” annem gülümseyip babamın elini sıkıyor. “Yeni bir işe başlıyorum.”

Willow duygularını gizlemekte hiçbir zaman pek iyi olmamıştır. “Bu kadar mı yani?”

Bense bu konuda *çok daha* iyiyim. “Tebrikler anne. Bu gerçekten... harika.”

“Öyle herhangi bir iş değil ama,” diyor babam heyecanla. “Annenizin hayalindeki iş.”

“YouTube kanalı açıp dünyanın en ünlü tavşan eğitmeni mi olacak?” diyor Willow.

“Bence bu daha ziyade *senin* hayalindeki iş tatlım,” diye gülüyor annem. “Benimki pek heyecan verici değil.”

“Hiç de değil,” dedi babam ve biber öğütücüsü kapıp mikrofona gibi ağzına yaklaştırdı: “Bayanlar baylar, her yaştan çocuklar! Karşınızda yeni Halk Sağlığı Direktörü!”

Annem halihazırda *yardımcı* direktör. Yine de elimden gelenin en iyisini yapıp heyecanlı görünmeye çalışıyorum. “Bu müthiş bir haber anne! Tebrikler... Biraz FIFA oynasam sizin için sorun olur mu?”

“Biraz sonra, Josh. Önce ikinize de söylememiz gereken bir şey var.”

“Neymiş o?”

Annem kahvesinden hızlı bir yudum alıyor. “Yeni işim Brighton’da.”

“Öyle mi,” derken bir yandan da yatma saati gelmeden oyunda transfer dönemine kadar gelebilir miyim diye düşünüyorum. “Orası neresi?”

“Güney kıyısının aşağısında,” diyor annem. “Buradan yaklaşık seksen kilometre uzaklıkta.”

“Orada Kraliyet Tiyatrosu’nun birkaç oyununda yer aldım,” diyor babam. “Her yer antika dükkânlarıyla dolu ve harika bir sahili var.”

“Bir futbol takımları var galiba,” diyorum, bir an önce FIFA’ya dönmek için can atıyorum. “Ama her sabah gitmek için epey uzun bir yol.”

Diğer yandan Willow en sevdiği oyuncak kirpisine (Bay Turşucuk) yüzme öğretiyor.

Annemle babam aniden sessizleşiyor. Az sonra o meşhur “bulaşık makinesi böyle mi doldurulur” konulu tartışmalardan birine başlayacaklar diye ödüm kopuyor. Bu yüzden sofradan kalkıp tabağımı durulamaya koyuluyorum.

“Bir dakika bekle Josh,” diyor annem. “Sanırım anlamadın.”

“Bence anladım anne. Kupalar, bardaklar ve fincanlar üst bölmeye. Tabaklar, çatal bıçaklar ve ‘yalnızca makineye sığan’ tencerelerle tavalara alt bölmeye.”

“Ve *katiyen* Lego koymak yok,” diye ekliyor Willow.

Annem gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturuyor. “Her sabah Brighton’a gitmeyeceğim Josh.”

“Ne?”

“Daha iyi açıklamam gerekiyordu. Halk Sağlığı Direktörü olacaksam oradaki topluluğun bir parçası haline gelmem gerekiyor.”

Babam pizza kutusundan soğumuş bir salam parçası alıyor. “Yani Brighton’a taşınıyoruz. Harika, değil mi çocuklar?”

“Yaşasınnnnnnnn,” diyor Willow ve bu işi enine boyuna düşünmediği her halinden belli olan Bay Turşucuk.

Bense enine boyuna düşündüm ve bu yüzden midem tekrar bulanmaya başlıyor.

“Babamın arabası markete kadar zar zor gidiyor. Bizi okula kim götürecektir peki?”

“Kimse,” diyor annem. “Yeni okulunuza yürüme mesafesinde bir evde yaşayacağız.”

İşte şimdi midem bir endişe dansı tutturuyor. “Yeni okul mu? Ama ben yeni bir okula gitmek istemiyorum ki.”

“Ben de,” diyor, kafasının karışıklığı yüzüne yansıyan Willow. “Arkadaşlarım ne olacak?”

“Yeni arkadaşlar edineceksiniz,” diyor baba. “Eski arkadaşlarınızla da istediğiniz zaman görüntülü konuşabilirsiniz. Böylece şimdikinden *iki kat fazla* arkadaşınız olacak.”

“Ah evet,” diyor Willow.

İçimden ona kadar saymaya çalışıyorum. *Bir... iki... üç...* Hayır, lütfen yine aynı şeyi yaşamayayım! Ağzım kuruyor ve bacaklarım pelte gibi oluyor. Korkunç bir his bu. Bir sonraki rakamın hangisi olduğunu hatırlayamıyorum bile!

Marşmelov ve salamdan oluşan naahoş karışım midemde çalkalanırken, “Peki ya ben?” diye fısıldıyorum. “Değişikliklerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsunuz. Ben neden St Andrew’s’te kalamıyorum? Haksızlık bu.”

“Sorun yok tatlım,” diyor annem. “Taşınmamıza daha üç ay var. Bu fikre alışmak için bolca zamanın olacak.”

Yüze yakın felaket senaryosu aklıma zorla girmeye çalışırken sertçe yutkunup midemin daha fazla bulanmasını engellemeye çalışıyorum. “Bu fikre *asla* alışmayacağım.”

Babam pizza kutusunu katlayıp geri dönüşüme hazır hale getiriyor. “Bu konuyu Bayan Collins’le konuşabilirsin belki?”

Bir şeylerle ilgili kaygı duymaya başladığımda Bayan Collins bana çok iyi davranmıştı. Öğle aralarında benimle konuşur ve bu durumla başa çıkmam için “stratejiler” verirdi. “Aptal Bayan Collins’le konuşmak istemiyorum. Taşınmak da istemiyorum.”

“Ah Josh,” diyor Willow. “Tam bir Kaygı Robotu’sun.”

“Bana bir daha asla öyle seslenme demiştim sana. Anne, bir şey söyle!”

Omzumda duran Bay Turşucuk, tıpkı Willow’unkine benzeyen bir sesle fısıldamaya başlıyor. “Üzülme Joshy. Her şey yoluna girecek.”

Artık üzgün değilim. Tek hissettiğim öfke. “Sen sadece şaşal bir çocuksun. Ne anlarsın ki?”

Annemin sesi de hayli öfkeli çıkıyor. “Lütfen kardeşinle nasıl konuştuğuna dikkat et.”

“Brighton’a gitmek istemiyorum. Orada her şey bambaşka olacak.”

“Pek de değil,” diyor annem, kolunu ağlamamak için mücadele eden Willow’a dolarken. “Benim daha çok çalışmam gerekebilir ama babanız her zamanki gibi yanınızda olacak.”

“Bay Spielberg aramadıkça tabii,” diyor babam.

Annemin sesi artık daha yumuşak. “Gel otur Josh. Sindirmen gereken çok şey var, değil mi? Hadi gel, biraz konuşalım.”

Asıl istediğim, Willow’un ağlamasını durduracak, babamın saçma şakalarından birini yapmasını sağlayacak, annemin her şeyin güzel olacağına dair söz vermesini sağlayacak kocaman bir kucaklaşma. Sorun şu ki, hislerimi söze dökmeye çalışırken en yanlış kelimeleri seçiyorum.

“Konuşmak istemiyorum, tamam mı? Üçünüzden de nefret ediyorum ve odama gidiyorum.”